

Sag C-293/23

Anmodning om præjudiciel afgørelse

Dato for indlevering:

10. maj 2023

Forelæggende ret:

Bundesgerichtshof (Tyskland)

Afgørelse af:

13. december 2022

Appellant:

ENGIE Deutschland GmbH

Appelinstævnt:

Landesregulierungsbehörde beim Sächsischen Staatsministerium für
Wirtschaft, Arbeit und Verkehr (delstatstilsynsmyndigheden ved
økonomi-, arbejds- og transportministeriet i Sachsen)

BUNDESGERICHTSHOF

KENDELSE

[Udelades]

forkyndt den 13. december 2022

[udelades]

I den energiforsyningsretlige forvaltningsretssag

ENGE Deutschland GmbH, [udelades] Essen,

sagsøger og appellant,

[udelades]

[udelades]

mod

Landesregulierungsbehörde beim Sächsischen Staatsministerium für Wirtschaft, Arbeit und Verkehr (delstatstilsynsmyndigheden ved økonomi-, arbejds- og transportministeriet i Sachsen), [udelades] Dresden,

appellindstævnt,

yderligere procesdeltagere:

1. Zwickauer Energieversorgung GmbH, [udelades] Zwickau,

sagsøgt,

[udelades]

[udelades]

2. Bundesnetzagentur für Elektrizität, Gas, Telekommunikation, Post und Eisenbahnen (forbundsagentur for elektricitet, gas, telekommunikation og jernbaner, Tyskland), [udelades] Bonn,

har afdelingen med kompetence for kartelsager ved Bundesgerichtshof (forbundsdomstol) efter retsmødet den 11. oktober 2022 [udelades]

afsagt følgende kendelse:

I. Sagen udsættes.

II. Den Europæiske Unions Domstol forelægges følgende spørgsmål vedrørende fortolkningen af artikel 2, nr. 28) og 29), og artikel 30 ff. i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2019/944 af 5. juni 2019 om fælles regler for det indre marked for elektricitet og om ændring af direktiv 2012/27/EU til præjudiciel afgørelse:

Er artikel 2, nr. 28) og 29), og artikel 30 ff. i direktiv 2019/944 til hinder for en bestemmelse såsom § 3, nr. 24a, sammenholdt med nr. 16, i Energiewirtschaftsgesetz (lov om energiforsyning), hvorefter operatøren af et energianlæg til energiforsyning ikke er omfattet af de forpligtelser, der påhviler en distributionssystemoperatør, når operatøren opfører og driver energianlægget i stedet for det hidtidige distributionssystem for med den i et kraftvarmeværk producerede elektricitet at forsyne flere boligblokke med op til 200 udlejede boligenheder med en årlig mængde transmitteret energi på op til 1 000 MWh, idet omkostningerne til opførelsen og driften af energianlægget bæres af slutforbrugerne (lejerne) som en del af et fast månedligt grundgebyr, der skal betales for den leverede varme, og operatøren sælger den producerede elektricitet til lejerne?

Præmisser:

- 1 I. Sagsøgeren er en energiforsyningsvirksomhed. Den driver på flere lokaliteter bl.a. kraftvarmeanlæg, lokale varmenet og energianlæg til energiforsyning, hvormed den forsyner slutforbrugere med varme og elektricitet, og hvorved den i 2019 nåede en omsætning på mere end 1 mia. EUR. Sagsøgte (herefter »distributionssystemoperatøren«) driver elektricitetsdistributionssystemet i Zwickau. Parterne er uenige om, hvorvidt sagsøgte er forpligtet til at tilslutte to af sagsøgerens energianlæg til sit net som kundeforbrugere i henhold til § 3, nr. 24a, i lov om energiforsyning.
- 2 Sagsøgeren forsynede på grundlag af en varmeleveringskontrakt med grundejeren, Zwickau Wohnungsbaugenossenschaft eG (herefter »Wohnungsbaugenossenschaft«), fire boligblokke med 96 boligenheder på et areal på 9 000 m² (herefter »område 1«) og seks boligblokke med 160 boligenheder på et areal på 25 500 m² (herefter »område 2«) med varme og varmt vand gennem en energicentral og et tilsluttet lokalt varmenet for hvert område. Område 1 og 2 grænser op til hinanden. De lokale varmenet er imidlertid ikke forbundet med hinanden. Boligblokkene i de to områder var alle tilsluttet distributionssystemoperatørens distributionssystem.
- 3 I 2018 planlagde sagsøgeren at opføre og drive to kraftvarmeværker med en elektrisk ydelse på 20 kW (område 1) og 40 kW (område 2) og to galvanisk adskilte elektriske transmissionssystemer [udelades], som slutforbrugere (lejerne) skulle tilsluttes. Sagsøgeren påtænkte at sælge den elektricitet, der ud over varme og varmt vand blev produceret i kraftvarmeværkerne, til de lejere, der boede i boligblokkene, idet der blev forventet en årlig mængde transmitteret energi på 288 MWh i område 1 og på 480 MWh i område 2. Sagsøgeren anmeldte derfor nettilslutninger for to adskilte kundeforbrugere med hovedelektricitetsforbindelse i område 1 og 2 til sagsøgte og anmodede om tilslutning til sagsøgtes net og om, at der blev stillet de nødvendige målere til rådighed som omhandlet i § 20, stk. 1d, i lov om energiforsyning. Sagsøgte afviste anmodningerne med den begrundelse, at der ikke var tale om kundeforbrugere.
- 4 Sagsøgerens ansøgninger, der blev indgivet til indstævnte som delstatstilsynsmyndighed (herefter »delstatstilsynsmyndigheden«), om prøvelse af denne afvisning og om, at sagsøgte blev forpligtet til at tilslutte anlæggene til sit net som kundeforbrugere og give mulighed for en afregning i henhold til § 20, stk. 1d, i lov om energiforsyning, blev afvist af delstatstilsynsmyndigheden. Under sagen for Oberlandesgericht (regional appeldomstol) indgik sagsøgeren og Wohnungsbaugenossenschaft den 21./27. april 2020 en ny varmeleveringskontrakt. I henhold til denne kontrakt skulle de to kraftvarmeværker opføres inden december 2020.
- 5 II. De bestemmelser, der er relevante for afgørelsen om appellen, fremgår af den tyske lov om energiforsyning og har følgende ordlyd:

§ 3 i lov om energiforsyning

I denne lov forstås ved

3. Operatører af elektricitetsdistributionssystemer:

Fysiske eller juridiske personer eller organisatoriske enheder uden status som juridisk person, som har til opgave at distribuere elektricitet og er ansvarlige for driften, vedligeholdelsen og om nødvendigt udbygningen af distributionssystemet i et bestemt område og eventuelt dets sammenkoblinger med andre systemer

15. Energianlæg:

Anlæg til produktion, lagring og transport af energi eller til energiforsyning, for så vidt som de ikke kun tjener til overførsel af signaler; dette omfatter slutforbrugernes distributionsanlæg [...]

16. Energiforsyningssystemer:

Forsyningssystemer for elektricitet og gas over en eller flere spændingsgrænser eller trykniveauer med undtagelse af kundeforsyning som omhandlet i nr. 24a [...]

18. Energiforsyningsvirksomheder:

Fysiske eller juridiske personer, der leverer energi til andre, driver et energiforsyningssystem eller har råderet over et energiforsyningssystem som ejer; drift af et kundeforsyningssystem eller af et kundeforsyningssystem til driftsmæssig selvforsyning gør ikke operatøren til en energiforsyningsvirksomhed.

24a. Kundeforsyning:

Energianlæg til energiforsyning, som

- a) befinder sig på et geografisk sammenhængende område,
- b) er forbundet med et energiforsyningssystem eller med et produktionsanlæg,
- c) er uden betydning for sikringen af effektiv og ufordrejet konkurrence inden for el- og gasforsyning, og
- d) stilles til rådighed for enhver uden forskelsbehandling og uden vederlag med henblik på levering til de tilsluttede slutforbrugere ved transmission, uanset valget af energileverandør

§ 20, stk. 1d, i lov om energiforsyning [...]

Operatøren af det energiforsyningssystem, hvortil et kundeforsyningssystem [...] er tilsluttet, skal stille målere til rådighed med henblik på registrering af den el-

mængde, der aftages fra det almindelige forsyningsnet gennem kundeforbrugerens kundeanlæg og tilføres det almindelige forsyningsnet (tovejsmålere), og stille alle de målere til rådighed, som er nødvendige for at give individuelle målere inden for kundeforbrugerens kundeanlæg adgang til nettet ved transmission (regnskabsrelevante individuelle målere). Når tredjemænd leverer til slutforbrugerne, foretages der i det nødvendige omfang en udligning mellem måleværdierne over individuelle målere. [...]

- 6 III. Appellens udfald afhænger af det præjudicielle spørgsmål. Før der træffes afgørelse, skal sagen derfor udsættes, og der indhentes i henhold til artikel 267, stk. 1, litra b), og stk. 3, TEUF en præjudiciel afgørelse fra Den Europæiske Unions Domstol.
- 7 1. Appeldomstolen afviste, at der var tale om kundeforbrugerens kundeanlæg, idet anlæg 1 og 2 ikke var uden betydning for sikringen af effektiv og ufordrejet konkurrence inden for el- og gasforsyning som omhandlet i § 3, nr. 24a, litra c), i lov om energiforsyning. Varmeleveringskontrakten forbinder som en fælles ramme område 1 og 2 til et samlet hele med 10 boligblokke, næsten 30 000 m² areal og mere end 300 tilsluttede boligenheder, idet sagsøgeren over for lejerne både optræder som operatør af anlæg 1 og 2 og som el-leverandør.
- 8 2. Den appel, der er iværksat til prøvelse af denne afgørelse, skal tages til følge, hvis anlæg 1 og 2 kan kvalificeres som kundeforbrugerens kundeanlæg som omhandlet i § 3, nr. 24a, i lov om energiforsyning. Dette spørgsmål skal ifølge afdelingen besvares bekræftende på grundlag af de konstaterede faktiske omstændigheder.
- 9 a) Betingelserne i § 3, nr. 24a, litra a) og b), i lov om energiforsyning er opfyldt. Anlæg 1 og 2 befinder sig på et geografisk sammenhængende område (jf. Bundesgerichtshof (forbundsdomstol), kendelse af 12.11.2019 – EnVR 66/18, WM 2020, 901, præmis 22 – Netze BW) og er forbundet med et energiforsyningssystem og et produktionsanlæg. § 3, nr. 24a, litra b), i lov om energiforsyning kræver på trods af sin ordlyd (»eller«) ikke, at der kun foreligger en forbindelse til energiforsyningssystemet eller kun til produktionsanlægget. Det følger blot af denne bestemmelse, at en forbindelse til et produktionsanlæg, der ikke har forbindelse til et energiforsyningssystem (»isolerede løsninger«) er tilstrækkelig (jf. udkast til Gesetz zur Neuregelung energiewirtschaftsrechtlicher Vorschriften (lov om ændring af energiforsyningsretlige bestemmelser) af 6.6.2011, BT-Drucks. 17/6072, s. 51).
- 10 b) Anlæggene stilles desuden som omhandlet i § 3, nr. 24a, litra d), i lov om energiforsyning til rådighed for enhver uden forskelsbehandling og uden vederlag med henblik på levering til de tilsluttede slutforbrugere ved transmission, uanset valget af energileverandør.
- 11 aa) Forbrugsafhængige gebyrer for brugen af kundeforbrugerens kundeanlæg er til hinder for, at der er tale om vederlagsfrihed. Dette omfatter enhver form for betaling på grundlag af mængden af den transmitterede energi (Oberlandesgericht Frankfurt

(den regionale appeldomstol i Frankfurt), EnWZ 2018, 182, præmis 40 [udelades] [litteraturhenvisninger]). Hermed tilstræber loven det formål, at en regulering for så vidt angår kundeforbrug – hvilket i tilfælde af naturlige monopoler også er nødvendigt med henblik på prisdannelsen – kun undlades, hvis der ikke er umiddelbar risiko for, at omkostningerne til kundeforbruget opkræves forbrugsafhængigt. Denne risiko foreligger også, hvis operatøren af kundeforbruget selv optræder som energileverandør (Bundesgerichtshof (forbundsdomstol), kendelse af 25.1.2022 – EnVR 20/18, ZNER 2022, 258, præmis 20 med yderligere henvisninger).

- 12 bb) Sagsøgeren opkræver ikke forbrugsafhængige gebyrer. Sagsøgeren modtager et fast, forbrugsafhængigt månedligt grundgebyr for alle ydelser, der skal være til rådighed i henhold til varmeleveringskontrakten, herunder alle forbrugsafhængige omkostninger, såsom omkostninger til opførelsen og driften af kraftvarmeværkerne og energianlæggene fra punktet for overgivelsen fra det offentlige distributionssystem til overgivelsen til lejerne og sikringen af dataudvekslingsprocessen med bl.a. distributionssystemoperatøren i henhold til varmeleveringskontrakten (§ 2, nr. 1, og § 5, tillæg 7 – elektricitet til lejerne). Grundgebyret overvælttes af Wohnungsbaugenossenschaft på slutforbrugerne i henhold til det beboede areal.
- 13 cc) På baggrund af disse faktiske omstændigheder behøver sagsøgeren ikke at redegøre for og dokumentere, at der i den elpris, som virksomheden tilbyder slutforbrugerne, ikke er indeholdt et gebyr for brugen af anlægget. Meningen og formålet med kriteriet om vederlagsfrihed er opfyldt. Bestemmelsen tilsigter allerede i henhold til sin entydige ordlyd (kun) at sikre, at leveringen til slutforbrugerne sker vederlagsfrit og uden forskelsbehandling. Dette er tilfældet. Alle el-leverandører, herunder sagsøgeren, behandles lige, idet de bruger anlægget vederlagsfrit. Alle slutforbrugere, der er tilsluttet energianlæggene, er med til at bære omkostningerne på lige vilkår og uanset deres valg af el-leverandør. Der er i denne forbindelse ingen holdepunkter for, at der er tale om urimeligt høje forbrugsafhængige gebyrer for brugen af nettet. Det kan lades ude af betragtning, om overvæltningen af omkostningerne til opførelsen og driften af anlægget på lejerne er lovlig i henhold til de i Tyskland gældende bestemmelser om overvæltning af driftsomkostninger [udelades]. Dette er uden betydning for, om der er tale om vederlagsfrihed i henhold til § 3, nr. 24a, litra d), i lov om energiforsyning. En eventuel overtrædelse af bestemmelserne om driftsomkostninger, som ville skulle gøres gældende af slutforbrugerne og lejerne over for Wohnungsbaugenossenschaft, kan i henhold til de anførte principper ikke medføre, at kriteriet om vederlagsfrihed i § 3, nr. 24a, litra d), i lov om energiforsyning ikke er opfyldt.
- 14 c) Anlæg 1 og 2 er i henhold til § 3, nr. 24a, litra c), i lov om energiforsyning også uden betydning for sikringen af effektiv og ufordrejet konkurrence inden for el- og gasforsyning.

- 15 aa) Et energianlæg er uden betydning for konkurrencen, når det hverken i teknisk eller i forsyningsretlig forstand har et omfang, der kan have indflydelse på forsyningskonkurrencen og systemoperatørens situation, som afhænger af reguleringen. I denne henseende har anlæggets størrelse afgørende betydning (Bundesgerichtshof (forbundsdomstol), kendelse af 12.11.2019 – EnVR 65/18, WM 2020, 897, præmis 31 f. – Gewoba). Der er som hovedregel ikke længere tale om et kundeforbrug, hvis flere hundrede slutforbrugere er tilsluttet, der forsynes et areal på klart over 10 000 m², flere bygninger er tilsluttet, og den årlige mængde transmitteret energi forventes at være klart højere end 1 000 MWh. Såfremt energianlæggets størrelse derimod på flere af disse punkter er lavere end de anførte værdier, er der som hovedregel tale om et kundeforbrug. Den ret, der skal træffe afgørelse om de faktiske omstændigheder, skal imidlertid også i dette tilfælde afgøre, om anlægget alligevel ud fra en samlet vurdering, navnlig under hensyntagen til yderligere omstændigheder, ikke længere kan anses for at være uden betydning for konkurrencen (Bundesgerichtshof (forbundsdomstol), kendelse af 12.11.2019 – EnVR 65/18, WM 2020, 897, præmis 32 – Gewoba).
- 16 bb) I henhold til disse principper er anlæg 1 og 2 uden betydning for konkurrencen. Anlæg 1 ligger på tre af punkterne og anlæg 2 på to af punkterne under de anførte værdier.
- 17 (1) Appeldomstolen begik en fejl, da den foretog en samlet vurdering af de to anlæg. Eftersom de er galvanisk adskilte, er der tale om to forskellige anlæg, for hvilke betingelserne i § 3, nr. 24a, i lov om energiforsyning skal vurderes separat. Bemærkningerne til loven, hvorefter der f.eks. skal tages hensyn til, om der foreligger et større antal yderligere tilsluttede kundeforbrug (BT-Drucks. 17/6072, s. 51, jf. Bundesgerichtshof (forbundsdomstol), kendelse af 12.11.2019 – EnVR 65/18, WM 2020, 897, præmis 28 – Gewoba), vedrører kun yderligere kundeforbrug, som er tilsluttet det pågældende energianlæg (og ikke yderligere kundeforbrug, som er tilsluttet det overordnede distributionssystem [litteraturhenvisninger] [udelades]).
- 18 (2) Hvis den samlede vurdering, der er nødvendig i forbindelse med konkurrencekriteriet, kun foretages med henblik på det anlæg, der undersøges i det enkelte tilfælde, fører vurderingen til den konklusion, at anlæg 1 og 2 er uden betydning for konkurrencen. Afdelingen har ganske vist endnu ikke truffet afgørelse om, hvorvidt også et anlæg, der – som her anlæg 2 – ligger under de anførte værdier på to punkter, som hovedregel skal anses for at være et kundeforbrug. Dette spørgsmål skal imidlertid besvares bekræftende. Der er i så fald som hovedregel ikke tale om en størrelse, der har betydning for konkurrencen [udelades]. Henset til det lave antal slutforbrugere, der er tilsluttet anlæggene, kan der, også under hensyntagen til, at sagsøgeren over for slutforbrugerne både optræder som operatør af kundeforbruget og som el-leverandør, kun forventes en ubetydelig påvirkning af sagsøgerens konkurrencesituation og af forsyningskonkurrencen.

- 19 3. § 3, nr. 24a, i lov om energiforsyning er imidlertid i henhold til den ovenfor anførte fortolkning, som afdelingen henset til bestemmelsens ordlyd, mening og formål samt tilblivelseshistorien må lægge til grund, og som også forbundsnetagenturet som national tilsynsmyndighed ifølge sine udtalelser under retsmødet anser for at være korrekt, ikke forenelig med artikel 2, nr. 28) og 29), og artikel 30 ff. i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2019/944 af 5. juni 2019 (herefter »direktiv 2019/944«), såfremt anlæg 1 og 2 er en del af distributionssystemet som omhandlet i artikel 2, nr. 28) og 29), i direktiv 2019/944. I henhold til § 3, nr. 16, i lov om energiforsyning er kundeforbindelse nemlig ikke en del af et forsyningsnet. Operatørerne af kundeforbindelse er ikke distributionssystemoperatører i henhold til § 3, nr. 3, i lov om energiforsyning og er derfor ikke underlagt regulering i henhold til §§ 11 ff. i lov om energiforsyning. Ved punktet for tilslutningen af kundeforbindelse til energiforsyningsnetet ophører det regulerede net, og det uregulerede kundeforbindelse begynder (jf. BT-Drucks. 17/6072, s. 51). Den Europæiske Unions Domstol har endnu ikke taget stilling til begrebet distributionssystem hvad angår spørgsmålet om, hvorvidt dette begreb også omfatter kundeforbindelse som omhandlet i § 3, nr. 24a, i lov om energiforsyning. Besvarelsen af dette spørgsmål er heller ikke entydig.
- 20 a) Ved distribution forstås i henhold til artikel 2, nr. 28), transport af elektricitet via høj-, mellem- eller lavspændingsdistributionssystemer med henblik på dets levering til kunder; begrebet omfatter ikke levering. Ved levering forstås salg, herunder videresalg, af elektricitet til kunder [artikel 2, nr. 12), i direktiv 2019/944]. I denne henseende er det ikke hensigten at udelukke visse transmissions- og distributionssystemer fra direktivets anvendelsesområde på grund af deres størrelse eller forbrug af elektricitet (Domstolens dom af 22.5.2008 – C-439/06, EuZW 2008, 406, præmis 49 – citiworks AG m.fl., vedrørende direktiv 2003/54/EF). Det er ikke afklaret, hvilke strukturer distributionssystemer udgør, og efter hvilke kriterier dette skal fastslås. Der er ingen tvivl om, at husdistributionsanlæg i en bygning indre, som drives af udlejer, ikke udgør distributionssystemer, uanset bygningens størrelse [litteraturhenvisninger] [udelades]. Dette gælder også et energianlæg, der ejes af en sammenslutning af boligejere, og hvor igennem 20 enfamiliehuse på en grund forsynes i retlig forstand (jf. Bundesgerichtshof, WM 220, 901, præmis 22 – Netze BW). Henset til størrelsen af anlæg 1 og 2, som skal vurderes her, og det forhold, at sagsøgeren over for lejerne både optræder som ejer og operatør af anlæggene og som leverandør [litteraturhenvisninger] [udelades], kan det imidlertid ikke uden for enhver tvivl lægges til grund, at anlæggene ikke er en del af distributionssystemet som omhandlet i artikel 2, nr. 28) og 29), og artikel 30 ff. i direktiv 2019/944.
- 21 b) Tilslutningen af anlæg 1 og 2 som kundeforbindelse til distributionssystemet berører formålene med artikel 1 og 2 i direktiv 2019/944 om at skabe integrerede, konkurrenceprægede, rimelige og gennemsigtige elektricitetsmarkeder og at sikre overkommelige og gennemsigtige energipriser og energiomkostninger for forbrugerne, en høj grad af forsyningsikkerhed og en gnidningsløs overgang til et bæredygtigt lavemissionsenergisystem. Dette er ganske vist uden betydning for så vidt angår det enkelte anlæg, der som anført ovenfor skal betragtes særskilt. Jo

flere energianlæg til energiforsyning af sammenlignelig art og størrelse der tilsluttes distributionssystemet som kudeanlæg, desto mere tungtvejende er imidlertid de mulige delvist negative og – som sagsøgeren med rette har gjort gældende – delvist positive indvirkninger på de nævnte formål.

- 22 aa) Energianlæg til energiforsyning forbundet med decentrale produktionsanlæg, såsom anlæg 1 og 2, kan ganske vist lette overgangen til et bæredygtigt lavemissionsenergisystem [litteraturhenvisninger] [udelades]. Tilslutningen af et stort antal sammenlignelige kudeanlæg til distributionssystemet gør imidlertid generelt netdriften dyrere og mindre effektiv. De samlede omkostninger til nettet bæres af stadigt færre slutforbrugere. Der skal nemlig ikke betales netgebyrer i henhold til §§ 20 ff. i lov om energiforsyning for elektricitet, der produceres i et decentralt produktionsanlæg og forbruges i det hertil tilsluttede kudeanlæg, mens distributionssystemoperatøren alligevel skal holde tilstrækkelig netkapacitet i reserve for at opretholde forsyningen i tilfælde af udfald på de decentrale produktionsanlæg (jf. Bundesgerichtshof (forbundsdomstol), kendelse af 28.6.2005 – KVR 27/04, BGHZ 163, 296, [præmis 48], [litteraturhenvisninger] [udelades]). Også i lyset af artikel 15, stk. 2, litra e), og artikel 16, stk. 1, litra e), i direktiv 2019/944, hvorefter det skal sikres, at (selv) aktive kunder og borgerenergifællesskaber bidrager på en passende og afbalanceret måde til systemets samlede omkostninger, er det derfor uklart, om anlæg 1 og 2 kan undtages fra distributionssystemet.
- 23 bb) Det forhold, at omkostningerne til opførelsen, driften og vedligeholdelsen af anlæg 1 og 2 på grundlag af varmelieferingskontrakten bæres af Wohnungsbaugenossenschaft (og i sidste ende af slutforbrugere og lejere), medfører en konkurrencefordrejning mellem sagsøgeren og andre el-leverandører. Sagsøgeren skal hverken betale omkostningerne til energianlæggene til energiforsyning eller netgebyrer ([udelades]). Jo flere anlæg af sammenlignelig art og størrelse sagsøgeren driver, desto større er derfor den forventede påvirkning af konkurrencen.
- cc) Endvidere foreligger der også en i systemet iboende interessekonflikt i forhold til slutforbrugere, idet sagsøgeren over for disse både optræder som ejer og operatør af kudeanlægget og som el-leverandør. Som el-leverandør har sagsøgeren en interesse i så høje elpriser som muligt. En transparent angivelse af de gebyrer, som sagsøgeren opkræver for opførelsen, driften og vedligeholdelsen af anlæg 1 og 2, ville modarbejde denne interesse. Således er brugsgebyret i den foreliggende sag ikke angivet særskilt i bestemmelserne i varmelieferingskontrakten. Lejerne har derfor ikke mulighed for at fastlægge de samlede gebyrer, der skal betales for den elektricitet, der leveres til af dem.

Tidligere instans:

Oberlandesgericht Dresden (den regionale appeldomstol i Dresden), afgørelse af 16. september 2020 – Kart 9/19 –